

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Maya Blake

Szerződés szerint

Jackie Ashenden

Határtalan szerelem

Michelle Conder

Titkár nő szupererővel

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maya Blake, 2024 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti címe: Greek Pregnancy Clause (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© Jackie Ashenden, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti címe: The World's Most Notorious Greek (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© Michelle Conder, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2026

Eredeti címe: Crowning His Unlikely Princess (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 133. számában, 2026

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-123-5

A Júlia különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Maya Blake

Szerződés szerint

1. FEJEZET

Hihetetlenül szép nap az apja temetésére! A szentségtörő gondolat ellenére Odessa Santella mélyen belélegezte a sós tengeri levegőt. Cukott szemmel emelte fejét a nap felé, remélve, hogy az felmelegíti hideg szívét.

Meztelen lábujjait belevájta a durva kavicsokba, és kényszerítette magát, hogy felnézzen. Figyelte, ahogy a nap visszatükröződik a vízen. Nem törődött az éles sziklafallal és a meredek szakadékkal három méterrel a háta mögött.

Valóban gyönyörű nap volt...

Mögötte valaki köhintett, és ezzel megzavarta a törékeny békét.

– Signorina!

A felszólítás figyelmeztetően, szinte fenyegetően hangzott, mint minden, ami az apjához kapcsolódott, amióta csak az eszét tudta.

Nem számított, hogy meghalt. Soha nem szabadulhat tőle.

Az apja ugyanazzal a könyörtelenséggel gondoskodott erről, mint ami az egész életét meghatározta.

Odessa lemondóan egy lépett egyet hátra, majd még egyet. Még egy pillanatig habozott, mielőtt visszavette fekete cipőjét.

Azt hitte, szabad lesz, miután Elio Santella meghal a rákban.

Milyen ostoba volt!

Száz méter távolságból két tucat szempár figyelte, ahogy közeledik. A sötét öltönyös férfiak mindegyike azon tűnődött, vajon problémát fog-e okozni, vagy pontosan tudja, hol a helye, mint a család többi nőtagja.

Egy szempár különösen hideg borzongást keltett benne. Vincenzo Bartorelli! Halálos, mint egy mérges kígyó, és kétszer olyan idős, mint Odessa.

Odessa huszonegyedik születésnapján Vincenzo Bartorelli nyilvánvalóvá tette a szándékait. A lány az apja elutasításának köszönhetően, hogy az elmúlt hét évben a férfi nem zaklatta a nem kívánt közeledésével.

Most, hogy az apja már nem áll az útjában, valószínűleg minden alkalommal összefut a nyál a szájában, ha csak ránéz. És Elio az egy héttel ezelőtt bekövetkezett halála előtt gondoskodott róla, hogy ilyen alkalmak gyakran adódjanak.

A fenébe! Vincenzo legszívesebben beköltözne abba a húsz hálósobás házba, amelyet az apja a palotájának nevezett. Odessa pedig börtönnek. Szerencsére Flávio bácsikája jelentette be elsőként az igényét a birtokra. Mindenki tudta, azóta vágyott rá, hogy harminc évvel ezelőtt a fivére megépítette.

Odessa a nagybátyjára pillantott, remélve, hogy lát valami jelet, hogy a közeledő rémálom csak élénk fantáziájának a szüleménye. De a nagybátyja szemrehányó pillantása – amiért mindenkit megvárakoztatott – arra intette, hogy ne csináljon jelenetet.

A férfi ránézett, és a kezével a lábára csapott, jelezve, hogy siessen. Ezt a megalázó gesztust Eliótól tanulta. Odessa legszívesebb rákiáltott volna, hogy ő nem kutya, akit magához parancsolhat. Összeszorította az ajkát, lassított, és büszkén kihúzta magát. A szíve gyorsabban vert.

Kétségtelenül megbüntetik majd a lázadásáért, de már hozzászokott a verbális ostorcsapásokhoz és pofonokhoz.

Valamikor úgy döntött, hogy érdemes lázadni. Ez megóvta attól, hogy belül meghaljon.

Az apja a halála előtti hónapokban egyre keserűbb és gonoszabb lett. A hír, hogy a betegsége gyógyíthatatlan, még kegyetlenebbé tette ezt a kemény, rettegett maffiafőnököt.

Elio nem próbált meg békésen távozni. A sors ellen lázadt, és mindenkit és mindent hibáztatott, csak azokat a drága szivarokat nem, amelyeket öt évtizeden át mindennap elszívott.

Odessa hallgatta a pap békés és megváltást ígérő szavait. Ám ő nem tudott békét kívánni ennek

az embernek, aki halálra gyötörte. Remélte, hogy anyja a túlvilágon pokollá teszi a férje életét úgy, ahogy az életében nem merte. Remélte...

A gondolatai megakadtak, amikor a sírnál suttogás támadt.

– Mit keresnek itt?

– Tényleg ő lenne az?

– Soha nem gondoltam volna, hogy még egyszer itt látom.

– Hallottad, milyen nagy ember lett belőle? Hatalmas és befolyásos.

Az utolsó szavak Flávio bácsi figyelmét is felkeltették. A hatalom és a befolyás volt az a két drog, amelyekből táplálkozott.

Odessa gyomra a félelemtől görcsbe rándult. Saját tapasztalatból tudta, hogy a Santella családnál mindig a legrosszabbra kell számítani.

Követte a gyászolók tekintetét, és észrevette, hogy még a pap is elhallgatott. Sietve elpislogta a könnyeit.

Aztán megdermedt.

Mit keres itt ez a férfi?

Ez az utolsó hely, ahol számított volna rá, hogy találkozik vele. Arisztotelész Zanelis.

Ares.

Azóta, hogy utoljára látta, a férfi meghódította a világot. Nemzetközi ingatlanmágnásként olyan hatalommal rendelkezett, amiért Flávio és Vincenzo akár a fél karjukat is odaadták volna. És most eljött az apja temetésére?

Odessa pillantása a mellette sétáló alacsonyabb férfira esett. Sergio Zanelis – Ares apja. Az a férfi, aki majdnem húsz évig sofőrködött, amíg az ízületi gyulladás és Elio arra nem kényszerítette a szelíd görög férfit, hogy búcsút vegyen tőlük.

– Ki hívta meg? – kérdezte Flávio, de a hangjából kihallatszott, hogy már azon töri a fejét, hogyan fordíthatná előnyére a helyzetet. Majd gyanakodva az unokahúgára nézett rá. – Te...?

– Nem – válaszolta Odessa határozottan.

Még mindig nem tudta levenni a tekintetét a magas, széles vállú férfiről, aki feléje tartott.

A tíz évvel ezelőtti szakításuk körülményeit tekintve semmit sem mert volna kérni Arestól – még csak részvénytulajánítását sem apja halála miatt, aki annakidején ugyanolyan rosszul bánt a férfival, mint a saját lányával.

Ares Zanelis még jobban nézett ki, mint annak idején.

– Ki ez? – kérdezte Vincenzo komoran.

Flávio némán hátralépett, és a gyepen át elindult a váratlan vendégek felé. Az idősebb Zanelisra egy pillantást sem vetve, Ares felé nyújtotta a kezét. Már semmi sem árulkodott kezdeti haragjáról.

Odessa szíve kihagyott egy ütemet, amikor Ares figyelmen kívül hagyta a felé nyújtott kezét. Ám egy feszült másodpercet követően Flávio üdvözölte Ares apját. Megrázta Sergio kezét, és ünnepélyesen bólintott.

Csak miután apját köszöntötte, volt Ares hajlandó kezét fogni Flávióval. Az egész jelenet nem tartott húsz másodpercig, de ijesztően egyértelmű volt, ki maradt felül a kis összecsapásban.

Odessa levegő után kapott, amikor valaki megszorította csuklóját.

– Válaszolj, amikor hozzád beszélek, kislány! – förmedt rá Vincenzo.

– Engedj el! – kérte Odessa rekedten.

A brutális szorítás és a tudat, hogy kék folt marad majd a helyén, csak egy kis ízelítő volt abból, ami majd később vár rá.

Megpróbálta elhúzni a kezét, de a férfi csak még szorosabban markolta a csuklóját. Ebben a pillanatban Ares Zanelis impozáns alakja eltakarta a napot.

– Engedje el!

Vincenzo a félelemtől tágra nyílt szemmel engedelmeskedett a parancsoknak.

Ares a lányra nézett.

Odessa hátrahajította a fejét – Ares mindig ilyen magas volt? –, és megdörzsölte a fájó csuklóját. A pillantása találkozott annak a férfinak hideg, mogyoróbarna szemével, aki egykor minden

gondolatát uralta.

Ares egy szót sem szólva csak nézett rá.

Tinédzserként a lány mitikus görög hőshöz hasonlította. Már akkor is nyilvánvaló volt a dominanciája.

Most ez az aura százszor erősebb lett, elállt tőle a lélegzete, és a szíve gyorsabban vert.

Megköszöri a torkát.

– Ööö... Ares... köszönöm, hogy eljöttél. – Odessa maga is hallotta, hogy szavaiból hiányzik a melegség.

– Ne nekem köszönd! – Ares hangja egyértelműen még mélyebb lett.

Mielőtt Odessa megkérdezhetné volna, mire gondol, az apja odalépett hozzájuk. Sergio Zanelis ismerős mosolyát csak a szomorú alkalom árnyékolta be.

– Odessa, örülök, hogy látlak. – Kinyújtotta a kezét, és gyengéden megfogta a lány jobbját.

– Remélem, nem bánod, hogy eljöttünk. De az apád olyan nagylelkű volt hozzám, több mint húsz évig alkalmazott, és ezt soha nem fogom elfelejteni neki.

Odessa próbálta meggyőzni magát, hogy még néhány évtizedet kibírt volna anélkül, hogy találkozott volna Ares Zanelisszal. De ez hazugság lett volna. Ráadásul lehetetlen volt szem elől téveszteni őt: uralta az üzleti lapokat, a bulvármagazinokat és a közösségi médiát egyaránt.

Odessa ezért tudta, hogy nőtlen. A kapcsolatai alig tartottak néhány hónapig. Hercegnők, színésznők és szupermodellek. Az apja volt az egyetlen állandó személy Ares életében.

Négy évvel ezelőtt Odessa a médiából tudta meg, hogy egy autóbalesetben mindketten majdnem meghaltak. Ares három hétig feküdt kómában Kaliforniában. Ezalatt Odessa minden napkeltekor elsétált a Santella család kis kápolnájába, és imádkozott az életéért.

Hirtelen rájött, mekkora csend támadt körülötte, és hogy Ares még mindig őt bámulja. Megköszöri a torkát, mosolyt erőltetett az arcára, és suttogva mondta:

– Örülök, hogy eljöttél, Ares. Nagyra értékelem.

És így is volt. A férfi balzsam volt a lelkének. A saját útját járta, keményen dolgozott, és közben megőrizte derűs kedélyét. Odessa kétségbeesetten kívánta, bárcsak beléje kapaszkodhatna.

Ares fürkész pillantással méregette, mintha a szavai igazságtartalmát akarná kideríteni. Aztán a pap köhintett, ami ürügyet adott a lánynak, hogy elforduljon. Amikor Ares elfoglalta Vincenzo helyét a bal oldalán, Odessa továbbra is apja koporsójára szegezte tekintetét, bár a lelkében vihar dúlt.

A szertartás ezt követő harminc percében – miközben a nagybátyja elgondolkodva nézett rá, Vincenzo pedig pokoli pillantásokkal méregette – a lánynak kétségbeesett ötlete támadt.

A Flávio arcán látható kifejezés túlságosan is ismerős volt neki.

Számtalan alkalommal látta apja arcán.

A bosszú ígéretét.

De Ares szemében valami mást is látott. Egy érzést, amelyet már rég halottnak hitt – azóta a végzetes éjszaka óta, amikor a férfi elhagyta.

Vágyat.

És ha nem téved, és valóban vágyat látta a szemében, akkor talán...

Ó, istenem, tényleg megteheti?

2. FEJEZET

Amikor kivette a fehér rózsát a felkínált vázából, és az apja koporsójára dobta, mélyen legbelül tudta, hogy valamin változtatnia kell.

Nem maradhat Flávio és Vincenzo mellett, mert az a végét jelentené. Bátran kell lépnie. Drasztikusan. Minden hidat fel kell égetnie maga mögött. Ha csak egy kicsit is félszívú...

Elhessegette a félelmetes gondolatot, és körülnézett. A gyászolók lassan szétszéledtek. Titkos pillantásokat vetettek a két férfira, akik jobbra és balra álltak tőle.

Hirtelen Odessa érezte, hogy valaki mögéje lép, és hátranézett. Flávio állt ott, éber tekintete Aresra szegeződött.

– Zanelis, fogadás lesz a házban. Örülnénk, ha eljönnél – ajánlotta hazug kedvességgel.

Ares arca ismét elkomorodott az apja szándékos figyelmen kívül hagyása miatt, bár az idősebb férfi láthatóan nem volt zavarban.

Ares a lány szemébe nézett, mielőtt válaszolt:

– Ha Odessa is szeretné.

A neve az ajkán, a könnyű görög akcentussal, megborzongatta a lányt.

Ez az utolsó reménye, bármilyen ostoba ötlet is. Bármennyire távolságtartó vagy ellenséges is Ares. Ragaszkodni fog ehhez a férfihoz, aki az életében a legkevésbé félelmetes. Ehhez a férfihoz, aki a csillagok alatt suttogta az ígéretét...

Mert nem hagyhatja elmenni Arest. Még nem.

– Nagyon örülnék neki. – Figyelmen kívül hagyta a nagybátyja önelégült mosolyát, és Sergióhoz fordult. – Feltéve, ha te is ráérsz?

– Természetesen, kedvesem – válaszolta Sergio, és karját kínálta.

Odessa megkönnyebbülten elfogadta, és elindultak a domb tetején álló házhoz, amely egész életében a börtöne volt. Ahogy közeledtek, szemügyre vette az impozáns homlokzatot.

A szőlőindák, amelyek az ablakok körül kapaszkodtak, mindig ilyen sűrűn nőttek? Fojtató hatást keltettek, pontosan úgy, mint a maga ház. A vastag, golyóálló ablakokat keretező függönyök mindig ilyen sötétek voltak? Természetesen minden ajtó, minden kő és minden fűszál makulátlan állapotban volt. Az alkalmazottak tudták, hogy a tökéletlenség semmilyen körülmények között nem tolerálható.

Erre tipikus példa volt a kedves, idős férfi, aki mellette sétált. Azért bocsátották el, mert Odessa apja nem tudta elviselni az ízületi gyulladásos ujjait.

Odessa hónapok óta hiányolta Sergiót, bár megnyugtatta a gondolat, hogy újra együtt lehet a fiával. Aresszal, azzal a férfival, akinek most megvetően nézett rá, miközben feszült csendben mellette sétált.

Aresszal, azzal a férfival, akinek köszönhetően talán elnyerheti a szabadságát.

Az előtte álló veszélyes út borzongással töltötte el.

– Most talán azt gondold, hogy soha nem fogod tudni feldolgozni a veszteséget, de az idő múlásával kevésbé fog fájni – mondta Sergio. Nyilvánvalóan azt hitte, hogy Odessa a gyász miatt ilyen levert. – A fájdalom soha nem múlik el teljesen, de megtanulsz vele együtt élni.

Odessa csalónak érezte magát, amiért elfogadta a vigasztalást.

Cseppet sem hiányolta zsarnoki apját. Miután megszökik – ha sikerül elmenekülnie –, soha többé nem teszi a lábát erre az átkozott földre.

Túl gyorsan értek a házhoz. Beléptek a szalonba. Annak idején Elio itt közölte Sergióval, hogy többé nincs szüksége a szolgálataira, mert öreg és haszontalan.

És pontosan ebben a szobában mondta a lányának, hogy soha többé ne álljon szóba Ares Zanelisszal, különben...

Itt mondta néhány hónappal ezelőtt, hogy Vincenzo Bartorellihoz akarja feleségül adni, egy nála

is idősebb férfihoz.

A sötétzöld bútorok kényelmetlenek voltak, a levegőben émelyítő szivarfüst terjengett. Kemény férfiak itt kovácsoltak terveket.

Férfiak, akik elvárták a feleségüktől, hogy engedelmesen alávéssék magukat az akaratuknak. Odessa megköszönte a szobalánynak a tálcán felkínált italokat, és ásványvizet választott.

Életében csak egyszer csípett be, amikor...

A tekintete Aresra vándorolt. Vajon emlékszik az ő tizenhetedik születésnapjának éjszakájára, amikor éjfélkor kiosontak, és egy lopott üveg Dom Perignonnal ültek a sziklákon?

Hogyan feküdtek a fűben, miközben a lábuk alatt morajlott víz. Hogyan suttogták el egymásnak a reményeiket és az álmaikat?

Gondolt rá még egyáltalán? Töltött el egyetlen pillanatot is a „mi lett volna ha” kérdéssel?

– Fáj? – szakította meg Ares mély hangja a gondolatait.

Odessa összerezett, és követte a férfi tekintetét kivörösödött csuklójára, Vincenzo szorításának nyomára, ami egyértelműen jelezte, mi lesz a sorsa, ha nem talál kiutat ebből a rémálomból.

– Ööö... szóra sem érdemes.

Ares arca elsötétült.

– Vagy fáj, vagy nem. Nos, melyik? – kérdezte, nem törődve azzal, hogy lehalkítsa a hangját.

– Oké, egy kicsit fáj – motyogta a lány, tudva, hogy Vincenzo Bartorelli gyanakodva figyel.

Nyelt egy szárazat, amikor az idősebb férfi átvágott a szobán, feléje tartva.

Pánik fogta el, és Areshoz fordult.

– Beszélhetnénk négyszemközt?

Ares felvonta fekete szemöldökét.

– Miből gondolod, hogy van mit mondanunk egymásnak? Csak azért vagyok itt, mert...

– Tudom. Az apád kedvéért. De... – Odessa beharapta az ajkát, és elgondolkodott, hogy nem található-e más megoldást. De az idő sürgette. Ebben a pillanatban Ares jelentette a kisebbik rosszat. Ő az egyetlen esélye. – Kérlek! – suttogtá. – Fontos.

Kíváncsiság, szkepticizmus és vonakodás keveredett a férfi arcán. Odessa szíve összeszorult. Volt idő, amikor Ares egészen másképp nézett rá.

– Talán neked fontos, de nekem nem. Nem fogom...

– Odessa? Van egy perced? – szakította félbe Vincenzo kemény hangon.

A lány szíve a torkába dobogott. Aresra pillantott, nem törődve azzal, hogy az észreveszi-e a szemében tükröződő könnyörgést. A férfi egy szót sem szólt... néhány kínzóan hosszú másodpercig.

Amikor Odessa már azt hitte, nincs más választása, mint hogy megpecsételje sorsát, és nyilvánosan visszautasítsa Vincenzót, Ares megszólalt:

– Nyugodtan várhat. Odessa megsérült a csuklóján... El kell látni.

Nem engedélykérés volt. Vincenzo arca elvörösödött. Kinyitotta a száját, de nem kapott lehetőséget, hogy válaszoljon.

– Mehetünk?

Odessa bólintott, Ares pedig erősen megfogta a könyökét, és az ajtóhoz vezette. Megkönnyebbülés öntötte el a lányt. De a szabadságig még hosszú az út.

És mégis, amikor a férfi mellett sétált, akiről egykor azt hitte, hogy örökre az övé lesz, tudta, már nincs visszaút. Semmiképpen sem fog feleségül menni Vincenzo Bartorellihoz. Inkább meghal.

Figyelembe véve, hogy Ares több mint egy évtizede nem járt ebben a házban, meglepő magabiztossággal találta meg az utat a folyosókon – elhaladva apja dolgozószobája mellett – a kis könyvtárba.

Az udvarház legtöbb helyiségeivel ellentétben a könyvtár meglehetősen egyszerűen és hangulatosan volt berendezve. Ez volt Odessa anyjának kedvenc menedéke. Az anyja halála után Odessa attól tartott, hogy az apja átalakítja a helyiséget. De valamilyen oknál fogva Elio Santella nem nyúlt a könyvtárhoz. Odessa itt tartózkodott a legszívesebben, itt, ahol anyjához a legközelebb érezhette magát.

– Köszönöm, hogy időt szánsz rám. – Szünetet tartott, és megköszörülte a torkát. Vajon Ares

elfogadja-e a javaslatát? – Én...

– Ki vele, Odessa! Nem érek rá egész nap.

Mielőtt a lány meggondolhatta volna magát, kicsúszott a száját:

– Szükségem van a segítségedre.

A férfi meredten nézte, majd hallgatott egy sort.

– Most hagyjuk, honnan veszed a bátorságot, hogy azt hiszed, jogod van bármit is kérni tőlem.

De miért gondolod, hogy segíteni szeretnék?

Odessa megremegett. A büszkesége azt súgta, hogy távozzon emelt fővel, és találjon más módot, hogy szembeszálljon a sorsával.

De ahogy Vincenzo bánt vele az imént... Elnyomta büszkeségét.

– Nem kérném, ha... ráadásul... te...

Tartozol nekem, akarta mondani. De a nyelvébe harapott, mert nem akart a múltra gondolni, és arra, amit annak idején Ares biztonságának érdekében tett.

– És én? – kérdezte a férfi hidegen.

A lány megrázta a fejét.

– Nem számít.

Most nem foglalkozhat a régi történetekkel. Nem, amikor a jövője olyan sötétnek tűnik...

– Harminc másodpercet adok, aztán elmegyek – mondta Ares veszélyesen halkán.

Odessa hitt neki. Hiszen a férfi egyszer már megtette ezt.

Úgy érezte magát, mint egy lepke, amely egy pusztító láng felé repül.

Mély levegőt vett, és belevetette magát a jéghideg vízbe.

– Vincenzo Bartorelli hamarosan bejelenti az eljegyzésünket. – Már a gondolattól is felkavarodott a gyomra. – Inkább ugranék meztelenül az Etnába, mint hogy hozzámenjek. Ezért azt szeretném, ha közölnéd vele, hogy te veszel feleségül. És cserébe... – Istenem, tényleg kimondja? – Cserébe megadok neked mindent, amit csak akarsz.

3. FEJEZET

Ares csak azért nem tört ki hangos nevetésben, mert nagyon jól uralkodott az érzelmein. De dühös lett.

Nem a lányra. Vagy talán egy kicsit mégis...

„Inkább ugranék meztelenül az Etnába...”

A szavak olyan emlékeket idéztek fel benne, amelyeket próbált elfelejteni. De nem azért van itt, hogy nosztalgiázzon.

Már nem az az ostoba fiatalember, aki folyton csak Odessáról álmodozott. Utólag rájött, hogy épp csak sikerült megmentenie a bőrét.

De amikor most ránézett erre a hihetetlenül gyönyörű nőre, elszorult a mellkasa. Az évek csak még szebbé tették.

El kellene utasítania a kérését, visszamenni a szalonba, és közölni az apjával, hogy indulnak.

De a lány tekintete fogva tartotta.

Tényleg csak ez tartotta vissza attól, hogy elmenjen? Vagy az a kis megjegyzés, amit legvégül mondott.

„Cserébe megadok neked mindent, amit csak akarsz.”

Gyűlölte magát az emlékekért, amelyeket ezek a szavak idéztek benne...

A vágyát, hogy a lány az övé legyen. Hogy elmenjen vele. Hogy soha többé ne nézzen vissza.

– Tudom, hogy megértesz – suttogta Odessa.

Ares az ajkaira meredt. Azokra a telt ajkakra, amelyeket annak idején megízlelhetett. Azokra az ajkakra, amelyekkel elárulta őt, mielőtt ellökte volna magától.

– Mondj valamit! – sürgette Odessa.

– Biztos vagy benne?

A lány pislogott.

– Hogy érted?

– Tényleg azt akarod, hogy mondjak valamit? Valószínűleg nem az lesz a válasz, amit hallani szeretnél.

Odessa nyelt egyet. Ares észrevette, milyen sima és karcsú a nyaka. De nem hajlandó újra engedni a vágyának – csak azért, hogy végül elárulják.

– Igen, hallani akarom a válaszodat – felelte Odessa határozott hangon, és eltökélten nézett rá.

Ares ismét érezte azt az abszurd késztetést, hogy kacagni kezdjen. De ebben a házban nem volt semmi, amin nevetetett volna. Bármennyire szerette is az apját, nem tudta elfogadni vagy megbocsátani, hogy hagyta, hogy így bánjanak vele Elio Santella.

– Rendben – mondta. – A válaszom nem.

Odessa elsápadt, az ajka megremegett, majd összeszorította a száját. Az ezüstszürke Santella-szempár, amely sokkal tovább kísértette álmaiban, mint Ares bevallott volna, végigpásztázta a szobát, majd a férfi arcára szegeződött. Úgy nézett rá, mintha nem lenne biztos benne, hogy hisz neki.

Végül a tekintete elsötétült.

– Értem.

Csend lett. Ares érezte, hogy visszatartja a lélegzetét. Láttá, hogy a lány többet várt tőle. Hogy keményebben küzdjön érte?

Igen.

De ő most sem fog harcolni érte, ahogy annak idején sem tette. Talán azért, mert még mindig alacsonyabb rendűnek tartja? Még most is, amikor nyilvánvalóan ő Odessa utolsó reménye?

– Ha nem akarsz feleségül menni ahhoz az idiótához, miért nem mondod meg neki?

A lány csüggedten felsóhajtott.

– Ugye nem felejtetted el, hogy mennek itt a dolgok?

Hirtelen megkeseredett Ares szája íze. Nem, nem felejtette el.

De hát nem Odessa itt a hercegnő? Vagy inkább, most már a királynő?

– Az apád meghalt. Most már biztosan azt teszel, amit akarsz?

Jóllehet néhány dolog nyilvánvalóan nem változott. Ez a lány még mindig vágyat ébreszt benne.

– Az apám gondoskodott róla, hogy még a sírból is irányítsa az életemet.

Ares összeszorította a fogát. Az az ember minden és mindenki fölé helyezte a saját érdekeit, beleértve a saját lányát is. Ares elviselte a fenyegetéseit meg gúnyolódását, de Odessa árulásának gondolata még mindig haragot és keserűséget váltott ki belőle.

Különösen dühítette, hogy Elio sosem fizetett meg azért, ahogy az apjával bánt. Ares nemrég azt hitte, van még ideje a bosszúra. De néhány hónappal a hatvanadik születésnapja előtt Elio rákban meghalt.

Rövid ideig fontolgatta, hogy a lányt bünteti az apja bűneiért, aztán de elvetette az ötletet.

Odessa már eleget bűnhődött.

„Mindent, amit csak akarsz...”

A gondolat túlságosan izgatta. Amikor elképzelte, hogyan állhat bosszút, a teste azonnal reagált.

Odessa tekintete idegesen az ajtó felé villant, amikor léptek közeledtek a folyosón.

A gondolat, hogy ez a visszataszító Bartorelli a felelős ezért a pillantásért, újra felkeltette Ares haragját, bár más okból.

A fenébe! Már a gondolat is dühítette, hogy bármelyik férfi megérintheti Odessát. Természetesen csak azért, mert megvetette azokat a fickókat, akik brutálisan rákényszerítik az akarataikat a nőkre, és ez Odessa családjának minden férfi tagjára igaz volt.

Talán ez a düh, talán az ellenszolgáltatás, amit a lány a segítségéért ajánlott, készítette arra, hogy Odessa derekára tegye az egyik kezét, a másikkal pedig felemelje az állát, hogy a szemébe nézzen.

Akárcsak annak idején, a bőrének érintésétől most is elállt a lélegzete. Még mindig vágyik Odessára.

– Értem? – ismételte meg a lány szavait. – Ez minden, amit mondani akarsz?

Odessa szeme felszikkasztott.

– Könyörögjek? Ezt akarod?

– Mindenképp jó kezdet lenne.

– Nem gondoltam, hogy szadista vagy.

– Úgy tűnik, mindketten új dolgokat tanulunk egymásról.

Odessa szóra nyitotta a száját, de Ares soha nem tudta meg, mit akart mondani, mert abban a pillanatban hangosan kopogtak az ajtón. A lány megrezzent, és Ares gyűlölte látni a félelmét. Ahogyan mindent utált ezen a napon.

Az ajtó kinyílt. Ares ösztönösen Odessa tarkójára tette a kezét.

– Erről majd később beszélünk. De most...

Engedett a kísértésnek, amely már akkor felébredt benne, hogy meglátta a lányt az apja sírjánál, és ajkait az övéhez préselte.

Még nem döntötte el véglegesen, mit fog válaszolni a kérésére, de ez jó kezdetnek tűnt. Magához húzta a lányt, élvezte testének lágy domborulatait.

Odessa halkán felnyögött, megnyitotta ajkait, és mindkét kezével átkarolta a férfi derekát. Ares elégedetten felsóhajtott.

Az évek során, amióta elhagyta ezt a helyet, voltak viszonyai – elég ahhoz, hogy meggyőződjön arról, senkire sincs szüksége... főleg nem egy hercegnőre, akit Odessa Santellának hívnak.

És mégis itt volt, és úgy csókolta, mintha ő lenne az egyetlen oka, amiért egyáltalán lélegzik.

Figyelmen kívül hagyta a szoba másik végéből hallatszó hangos torokköszörülést, de az egyre hangosabbá, egyre sürgetőbbé vált. Odessa hirtelen elhúzódott, és mindkét kezével megpróbálta eltolni magától a férfit, hogy távolságot teremtsen közöttük. De Ares nem engedte el.

Lassan elfordította a fejét, és ránézett a nem kívánt betolakodóra.